

„עוד לא אבדה תיקווננו
התיקווה שנות עשרותיים
לחזור לנחלת אבותינו...“

זעקי ארץ אהובה!

ושבו בנינו לגבולם

הרומאי, ראובן אלוני, סמנכ"ל מינהל מקרקעי ישראל. זהו סיפורו של הכפר בירעם.

„אם אשכחך, בירעם...“

הודי אמרי, אי טוב, שהיה רואה מתוה זה מוצג על אחת הבמות מחוץ לברודוויי, היה קורא: „איה מוח אנטישמי מעות! איו פארודיה מרושעת על מיפי עלנו הקדוש, על מאווי הדורות! איה כתבישטנה מטוי...“ איך אפשר לייחס התעללות כזאת, רישעות כזאת, חוקא ליהודים — שהיו קורבנות לרישעות זו עצמה במשך אלפיים שנה?!

זהו, בדיוק, העיקר השטני של פרשת בירעם ואיקרית. אין זו רק תעמולה אנטי-ישראלית. תעמולה זו לובשת צורה של פארודיה מחזקמות על הרעיון הציוני עצמו. אנשי בירעם ואיקרית הם הציונים של דורנו.

אין כימעט שיר ציוני, שגולי בירעם לא יכלו לשיר אותו בלחט. („עוד לא אבדה תיקווננו, התיקווה שנות עשרותיים...“)

אין תפילה יהודית, שגולי איקרית לא יכלו להשימיעה בלב דואב.

בית התפילה הנטוש, בין השיחים והחורף בות, קברי האבות, נחלת אבותינו, ושבו בנינו לגבולם. אם אשכחך, בירעם, תשכח ימולך, תדבק לזונו לחיוב. בשום אגלה שובת איקרית, ומה נוראים הרברים היוצאים מפיו של אותו פקיד, שהקדיש את חייו לגזילת אדמותיהם של ערבים, ראובן אלוני: „איאפשר להחזירם לכפרם, מפני שעל אדמתם יושבים עתה אחרים.“

כמה זמן יושבים? עשרים וכמה שנים! אבל הציונים תבעו לעצמם את ארץ-ישראל, שעל אדמתה ישבו מוסלמים במשך 1300 שנה, ונוצרים מסוי גם של בני בירעם במשך 2000 שנה. בשם מה? בשם הנוהג ההיסטורית על נחלת האבות. זכות שלא פנה גם אורי שמונים דורות.

איך פנה זכות זו על נחלת האבות במשך דור אחד בכפר בירעם?

האם שומע ראובן אלוני מה שפיו אומר? והי השלילה הטוטאלית של כל הבסיס המוסרי של התנועה הציונית! ואם אינו שומע — האם שומעת זאת אשתו? האם לא תעמוד בראש הצועקים חס? („שובי, שובי השולחית!“)

האם שומע ראובן אלוני מה שפיו אומר? והי השלילה הטוטאלית של כל הבסיס המוסרי של התנועה הציונית! ואם אינו שומע — האם שומעת זאת אשתו? האם לא תעמוד בראש הצועקים חס? („שובי, שובי השולחית!“)

הנקרא ראובנוס אלוניוס, מתכנסים רומאים קצוצי-שיער ומגולחים למשעי, ובקולות תרבותיים של עמי-אדונים דנים על יישובו ההגייוני של האיזור. כדיוכך הקטארים לשומרים הצעירים של האימפריה. כדיוכך להגרים חדי-שים ממחוז הדאנובה, כדיוכך לרורבה הקרקעית של הנציב.

כעבור כמה שנים, ביום תשעה באב, בכל שנה, מתכנסים הפליטים באותו מקום, על הגיבעה המערבית, הקרויה עתה „גיבעת הבכי“. הם משקפים לעבר כפרם, שרק בית-הכנסת שלו שרד בין שיחיה-הפרא. הזקנים מתים כזה אחר זה, כשהם משבירי עים את בניהם לקברם בבתי-הקברות של המוני לדת האבודה. היהודים, שגדלו בינתיים, מתי פללים: „בשנה הבאה ככפרנו.“

„אדמת אבותיהם קוראת להם. הם שומרים לה אימונים בליבם, חרף כל הפיתויים של כירי-הבשר. הם מסרבים לקרוא לכל מקום אחר בשם מולדת. הנכדים והנינים, שנולדו בגלות, מפנים את פניהם אל כפרם הא-בוד, ונשארים זרים במולדתם החדשה.“

„כל עוד לבב פנימה, נפש ערבית הומיה, ונפאתי מיורת, קדימה, עין לכפר צופייה...“

סגור אלוף במקום צנטוריון

הרי מחזה אנטי-ציוני, גם הוא מן המוכן. כל חועמלן של פתח או החזית העממית, כל מסית של קבוצה ניאורנאצית או אנארכיסטית, יכול להפכו בנקל לעלילה מזעזעת על הבמה או על הבד. הוא מתאים גם לסידרה שלוויונית נוגעת-ללב.

כל העלילה הנ"ל, בלי שום שינוי, אולם במקום הצנטוריון הרומאי, סגור-אלוף ישראלי, במקום הכפר היהודי, כפר ערבי. במקום בית-הכנסת — כנסייה נוצרית, במקום ראובניוס אלוניוס, פקיד הנציב

הרי מחזה ציוני, מן המוכן: התקופה: 70 שנה אחרי לידת ישו. שנת חורבן הבית השני. המקום: כפר יהודי בגליל. הרומאים כבשו את האיזור. בני הכפר היהודי ממי שיכים לעבד את אדמתם, ולהתפלל בבית-הכנסת שלהם שהועם יעבור.

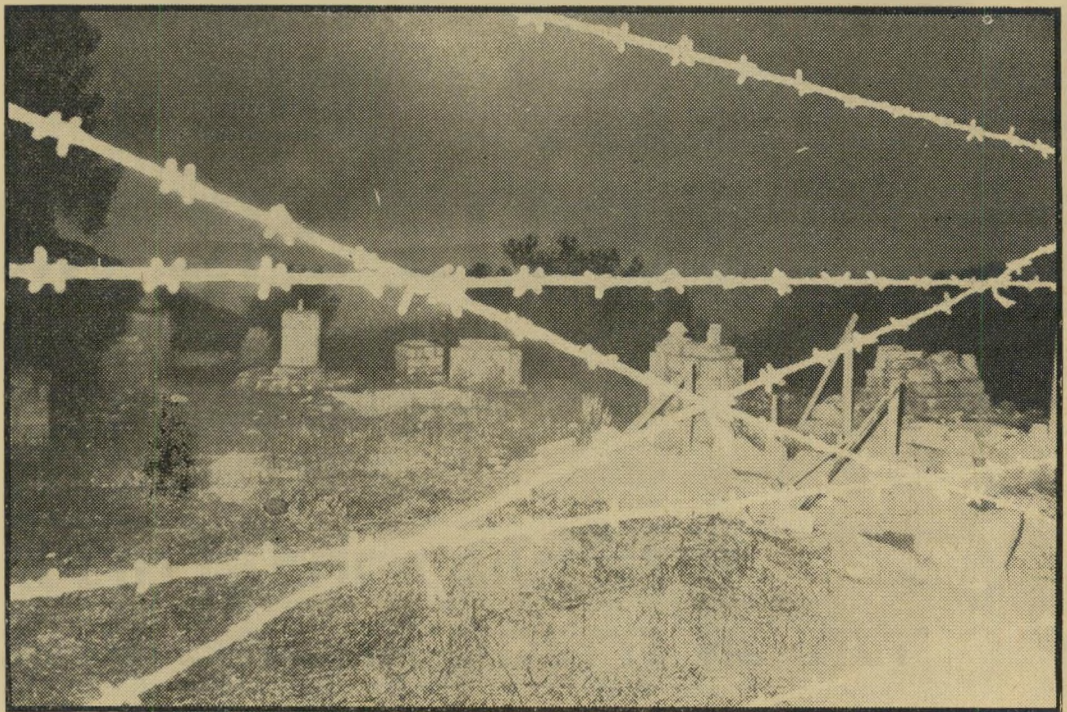
לפתע מופיע צנטוריון רומאי. על בני הכפר לנטוש את המקום מיד, למשך שבועיים. אחר-כך יוכלו לחזור. (הקהל יודע שהרומאי משקר. הגוי הרשע רוצה לטלק את היהודים, כדי ליישב במקום לגיונרים משוחררים. אבל בני-הכפר התמימים מאמינים לו. רומא דיברה, רומא אינה משקרת.)

סצירה של יוקן. בני הכפר, גברים, נשים וטף, נודרים בשיייה אל הכפר היהודי השכן. עוברים שבועות וחודשים, בני-הכפר רוצים לחזור. נודע להם שהמפקד הרומאי הכריז על המקום כעל שטח סגור.

היהודים הטובים פונים אל בית-המישפט של הקיסר. ההוק הרומאי מפורסם בעולם. הוא שופט מישפט צדק. הוא נוסק שהיהודים רשאים לחזור לכפרם. פניו של המפקד הרומאי, הוא צוחק. כיתה של לגי יגרים תופסת עמדות במבואות הכפר, הקלגסים מצטווים לנעוץ את החנית בגופו של כל יהודי שיתקרב לכפר. לפתע פושטת השמועה בין הפליטים, הושיי כים בכפר הסמוך. כפרם נהרס!

הם נוטשים את הכל ומתקבצים בגיבעה המשקיפה על כפרם, לנגד עיניהם, הורטים הקלגסים את הבתים, הם נולדו וגדלו. בית אחרי בית קורס תחתיו. הבעות הנזים של הפליטים: הועם הסרי-האונים של הגברים, הבכי החנוק של הנשים, האימה בפני הילדים, שאינם תופסים מה בדיוק מתרחש. אבל הם יזכרו רגע זה עד סוף ימיהם.

אדמתם חולקה מזמן. בלישכתו של הפקיד הרומאי,

בית הקברות של בירעם: למתים אותר עכשיו לחזור לכפרם